



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 220/2022
15.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Катарине Манојловић Андрић, Бранислава Босиљковића и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миро Делевић, адвокат из ..., против туженог Клиничко-болничког центра Приштина са седиштем у Грачаници, ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1931/17 од 30.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 15.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1931/17 од 30.05.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1931/17 од 30.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици, Судска јединица у Грачаници П1 251/13 од 03.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћене зараде за период од 01.06.2012. године до 31.03.2014. године, исплати укупан износ од 2.069.512,96 динара, у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом на сваки износ од доспелости до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужилци исплати доприносе за обавезно социјално осигурање на основицу износа од 2.069.512,96 динара. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1931/17 од 30.05.2017. године одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Косовској Митровици, Судска јединица у Грачаници П1 251/13 од 03.11.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, услове за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Образложење побијане другостепене пресуде не одступа од правних схватања изражених у одлукама Врховног касационог суда у битно сличној чињеничној и правној ситуацији, као у овој правној ствари. Наиме, тужиљи не припада право на исплату зараде, применом члана 104. став 1. и члана 105. Закона о раду, с обзиром да није непрекидно радила почев од 01.06.2012. године јер није обављала фактички рад код тужене здравствене установе у својству наставника и сарадника који изводи наставу из клиничких предмета, у смислу члана 73. ст 3. и 4. Закона о високом образовању. Сходно томе, у конкретном случају, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинско – правном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужиља је тужбу поднела 21.10.2013. године ради исплате, а вредност предмета спора побијеног дела износи 2.069.512,96 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан поношења тужбе.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредност предмета спора побијаног дела (2.069.512,96 динара) не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић